

medføre. De mange Andragender til Rigsdagen om at nægte Regeringens Forlangende om tvungen Formueangivelse og de offentlige Udtalelser om, hvor upopulær Loven vilde blive med en saadan Bestemmelse vidne ogsaa om, at man i Preussen har gjort stor Forskel paa tvungen Angivelse af Indtægt og tvungen Angivelse af Formue. Jeg vil derfor haabe, at vi, naar vi faa denne Lov, da ville faa den uden tvungen specificeret Angivelse af Formuen, og jeg kan derfor ligesom min ærede Medforslagsstiller (Scharling) naturligvis slutte mig til Windretallet i Udvalget, der jo foreslaar, at Bestemmelserne, som sigte til den tvungne Formueangivelse, skulle bortfalde. Men da vi ikke have følt os ganske sikre paa, at man uden videre vil kunne stryge denne Selvangivelsespligt uden at sætte noget i Stedet, er det, vi have opstillet Ændringsforslaget under Nr. 26, hvori vi altsaa paa samme Tid, som vi udtale, at det ikke er nødvendigt i Selvangivelsen specificeret at angive, hvori Formuen bestaar, give den skattepligtige en Berettigelse til for sine Formuegenstande at forbre en Burdering af udenforstaaende, altsaa paa den skattelignende Myndigheds Foranstaltning, idet vi derved i hvert Tilfælde ville komme ud over dette at stille en Fordring til de paagældende, som de i adskillige Tilfælde ville være ude af Stand til at opfylde. Hvis man altsaa ikke vil følge Højremindretallets Forslag i Udvalget om at affstatte den tvungne Selvangivelse af produktiv og uproduktiv Formue, saaledes som det er foreslaaet, er det, at vi anbefale, at man vedtager i alt Fald vort Forslag under Nr. 26, der, selv om den ikke borttager Selvangivelsespligten helt og holdent, dog gør det saa lempeligt som muligt for de paagældende at opfylde Lovens Paalæg i saa Henseende og i hvert Tilfælde ikke paalægger Skatteyderen nogen Forpligtelse, som han i Virkeligheden ikke er i Stand til at opfylde. I hele Europa er en Skattelov ukendt, som fordrer Selvangivelse af Formue til Staten. Mig bekendt er der kun et Sted paa den anden Side af Atlanterhavet, nemlig Staten Ohio i Nordamerika, hvor den er kendt, men der er man overordentlig utilfreds med den. Jeg mener derfor, at vi kunne lade nogle andre ogsaa først gaa i Spidsen her, inden vi følge efter, og navnlig, da vi have taget den tyfste Lovgivning til Mønster paa saa mange Omraader i Bestemmelserne i denne Lov, ogsaa paa dette Punkt bør gøre det og ikke gaa i en Retning, som alle i den preussiske Rigsdag vare enige om, at man netop ikke burde gaa.

Svend Høgsbro: Til Begrundelse af det principale og subsidiære Underænderingsforslag, jeg har tilladt mig at stille til Udvalgets Ænderingsforslag under Nr. 20 til § 7 i Lovforslaget, skal jeg tillade mig at bemærke følgende. Jeg har intet at indvende imod, at det ærede Udvalg har forladt den ogsaa efter min Mening mærkelige Bestemmelse i Regeringsforslagets § 7 om, at Familieoverhovedet skal svare Skat af Husstandens, derunder ogsaa af Hustruens Indtægter, og det ikke blot af den Grund, som den ærede Ordfører ansøgte, nemlig at det kunde føre til, at Staten gik glip af sin Skat, skønt der i Virkeligheden var Penge nok at tage af, kun ikke hos den, som man ifølge Lovforslagets § 7 skulde tage den hos, men ogsaa fordi jeg finder det urigtigt at lægge dette Ansvar paa Manden, naar han ingen Raadighed har over den Indtægt, hvoraf i Virkeligheden Skatten beregnes. Og det vil jo § 7 i Lovforslaget kunne føre til. For saa vidt er jeg altsaa ganske enig med det ærede Udvalg. Men jeg finder alligevel ikke, at det har truffet det rette ved sit Ænderingsforslag under Nr. 20. Jeg indvender altsaa intet imod, at man opstiller Hustruen som en selvstændig skattepligtig Person, altsaa for saa vidt Pligten angaar. Men jeg finder, at man har forfordelt hende ved ikke ogsaa at give hende den Ret, som enhver anden selvstændig skattepligtig Person har, og det har man ikke gjort, idet man i sidste Punktum har berøvet hende den Adgang til Skattefrihed for det sædvanlige Skatteminimum, som ellers alle have Krav paa. Jeg skal dog ikke indvende noget derimod, for saa vidt angaar det Fradrag, der i Lovforslagets § 8 begrundes af Hensyn til hendes og Mandens fælles Børn, thi det kan være ganske naturligt, at man ikke tilstøder Fradrag anden Gang for de samme Børn. Derfor har jeg ogsaa i mit principale Forslag taget Hensyn dertil. Men i øvrigt ser jeg unægtelig ikke, med hvilken Grund man har villet nægte hende det Fradrag, ellers alle andre selvstændige skattepligtige Personer have. Man vil formodentlig indvende mod mig, altsaa forsvare Udvalgets Stilling med, at Hustruen jo i det Tilfælde, der omhandles, har fælles Husstand med Manden. Det ligger udtrykt i Ordene: „naar hun samlever med Manden.“ Men det forekommer mig, at man der alligevel har overset, at det jo ikke er nogen Betingelse for, at andre selvstændige skattepligtige Personer kunne nyde godt af det dem ved § 8 hjemlede Fradrag, at de ikke maa have fælles Husstand med nogen anden, eller at de skulle have selvstændig